

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟΥ

ΤΟΥ ΔΩΦΟΝΕ ΝΤΟΝΤΕ

Οι στρατιώτες ήταν εξαντλημένοι, χτυπημένοι από τον έρχο, τόσες ημέρες κόρα, μωραμένοι, δη νύχτα, με τον σάκκο στην πλάτη, από ένα κατακλυσμό βορχής... Κι' όμως τρεις ατέλειωτες θανατηφόρες ώρες, τους άφηναν να κοικαλιάζουν με το όπλο «απαρπόδας», μέσα στους λάκκους των μεγάλων δρόμων, στη λάσπη των πλημμυρισμένων χαντακιών.

Κατατασσομένοι απ' τον κόπο, απ' την άγρυπνία, βογημένοι ως το κόκαλο, μαζωνόντουσαν ό ένας άπάνω στον άλλον, για να ξεσταθούν και να στηριχθούν. Πολλοί κοιμόνται όρθιοι, άκουμπημένοι στον γείτονα των τών σάκκο και ό κόπος, ή στέφρης και ή άπογήτεις είνε βαθιά ζωγραφισμένα άπάνω εις τά κομμένα και ξαγρυπνημένα πρόσωπά τους. Η βορρή, ή λάσπη, ή έλλειψις φωτιάς, ή έλλειψις συσσιτίου και πρώινου ροφήματος, ό χαμηλός και κατάμαυρος ούρανος, ό έρχορός που τόν αισθάνονται παντού όλόγυρά τους, τους έχει άποτελειώσει.

— Δέν υποφέρεται κιό ή κατάσταση αυτή!.. Τι κάνουν οι μεγάλοι, έχει κάτω ;

Τά κανόνια γυρομένα προς τό δάσος φαίνονται σάν κάτι νά περιμένουν. Τά μυδαλοβόλα ένεδρευουν. Όλα είνε έτοιμα για έπιθεσι. Γιατί δέν επιτίθενται ; Τι περιμένουν ;

Περιμένουν διαταγή και τό Στρατηγός άκόμα δέν τους στέλνει...

Κ' όμως τό Στρατηγός δέν είνε μακριά. Είνε εκεί κάτω εις τόν περιφανο εκείνο πύργο της έποχής Λουδοβίκου του που που ή κόκκινη πλάξ της προσόψιας, πλυμένη από τη βορρή, άστράφταν μέσα σέ τούφες δένδρων, άνάμεσα στά άλλα.—

Αληθινή βασιλική διαμονή που της άξίζει νά φέρη άπάνω στό άέτωμά της, τό σημά ενός Στρατιώτου της Γαλλίας. Πίσω από ένα μεγάλο χαντάκι, και μέσα από την αιθή, ή κρασινάδα φαίνονυ ως τ' άνάβαθρα,σάν πράσινη θάλασσα που χίνεται προς την οικοδομή,γεμάτη απόδύλινιςτες γλάστρες. Από την άλλη πλευρά -αιμασιές-και λίμνη τεχνητή, γεμάτη κύκνους που κοσμούντες, γυαλίζει σάν καθρέφτης και παγώνι και φαισάνοι, όφινουν όδεςτες κραγιές μέσα στα φιλλόματα, χτυπούνε τά φτερούγες τους και άνοίγουν την ούρά τους.

Αν και οι κώριοι του πύργου έφυγαν δέν αισθάνεται κανείς έρημιά και εγκατάλειψη και μέσα. Ούτε πολέμου άταξία. Η σημαία του άρχιστρατιώτου έχει προφυλάξει και τά πιο μικρά λουλούδια και τις πράσινάδες και δίνει ευχάριστο έντύπωση να συναντά κανείς, τόσο κοντά στής μάχης τό πεδίο, την ευδαμονία ενός τέτοιου σπιτιού, όπου ή ησυχία και ή τάξις βασιλεύει, τά άλλα στέκονται γαλήνια και εκτεινούνται με μία νοσταλγική σιωπή,ή μακριές δονδροστοιχιές...

Η βορρή που σφραδίζει εκεί κάτω την έλειψη αυτή λάσπη της τους δρομους, εδδ δέν είνε παρά μία βορρή κομψή σάν κρέμα του λεπτό, άριστοκρατική, ζσηρνούσασα τό έρυθρά πλινόβια, τά πρώινα του δάσους και τών λεμιώνων, τά φύλλα των πορτοκαλιών,τά λευκά φτερούγια τών κύνων.— Όλα λάμπουν, όλα είνε ειρημικά και ήσυχα.— Αν έλειπεν και ή σημαία άπάνω στό άέτωμα, άν δέν ήσαν και οι φρουρόντες στρατιώται εις τά κάρτελα της πόρτας, ποτέ δέν θά έπίστασε κανείς, ότι εκεί ήταν τό στραταρχείο.

Τ' άλλα όναπαύονται στους σταύλους.— Έδδ κι' έχει γυρίζουν οι διαγγελλεις στρατιώται, οι μάχηροι παρά τά μαγειρεία, και ένας στρατιώτης κηπουρός, με κόκκινο άκόμα πανταλόνι, ισιάζει με τό άδρανο του, ήσυχα, τόν άίμο της υπεραντις αήλης. Στήν αίθουσα του φαγητού, που τά παρθένα της, βλέπουν άνοιχτά σ' άνάβαθρο, φαίνεται άκόμα τό πλούσιο τραπέζι, που μόλις έτελειώσε. Είνε άκόμα μιστραβηγμένα τά κρηπεζομάνδπλα, ξεβουλωμένες και σκορπισμένες οι μπωτίλλες και άδειανά με ύπολοιπία έτελειωμένα κρασιών και σαμπάνιας τά ποτήρια!... Όλόκληρος είναν ενός ευχαρίστου και πλούσιου γελήματος, που άποταρβηχθηκαν παραγορησάμενοι, οι ετύχητις συνδαιτημόνες... Άπό την πλαγιά κάρτα άκούονται γέλοια σασατά, φωνές, μπιλλιες μπιλιάρδου, που συγκροούνται και ποτηριών που τσουγγρούσι.

Ό Στρατηγός κείτε την παρτίδα του και νά γιατί τό στρατάκι περιμένει άκόμα τάς διαταγές του... Όταν ό στρατηγός κείτε τό μπιλιάρδο του, ό κόσμος νά χαλάση δέν τό διακόπτει...

Τό μπιλιάρδο ! *** Είνε ή άδυναμία του ψηλοδούτου πολεμάρχου. Σοβαρός με μεγάλη στολή, με τό στήθος κατασσομασσομένο από παράρσημα, άγριεμένος, κατακόκκινος, σάν νά διενδύνη μάχη... Τό παιγνίδι, τά ποτά, τό πλούσιο και καλό γεύμα τόν άναψαν. Οι ύπασισάται τόν περιτριγυρίζουν πρόθυμοι, ταπεινοί, μισολιποθυμισμένοι άπό

θαυμασμό, όταν έπιτυγγάνε καρμπόλα. Όταν ό στρατηγός σημειώνει, όλοι τρέχουν εις τόν πίνακα, όταν ό στρατηγός διψη, όλοι άλληλοσπρόγγυτοι ποιάς νά του πρωτοδώση νά τη. Στάβγμα και τσαλακώμα έπιμύιδαν και λοφίων, κροταλιός παρσάρημων και κροσίδες κοκκάλων σφαιρών, άκούεται και μέσα εις την μεγάλην εκεινην αίθουσαν με τά παλά, τά καρδιμένα επιπλά... Όλοι μειδίου με εθροσύνη, κώνουν λεπτές ύποκλισεις σάν νά είνε αόλιοι, με τις καινούργιες και χρυσαστόλιτες στολές των.

Ό «συμπαικτης» του στρατηγού είνε ένας μικροσκοπικός λοχαγός του έπιτελείου, κατακόκκινος στό πρόσωπο, φριχταρισμένος, λάμπαν όλόκληρος, πρώτες τάξεις μπιλλιαρδιστής, που μπορεί νά βάλη κάτω όλους τους στρατηγούς της Οικουμένης, αλλά ό οποίος ήξερε πολύ καλά νά κρατείται σέ μία εύλαβή άπόσταση από τόν άρχηγό του, και νά έξρη πώς νά μη κερδίη μόν ποτέ, νά μη χάνη όμως και εύκολα, έξ άλλου. Είνε ένας από τους άξιοματιώτους, που έχουν μέλλον, καθώς λένε...

Προσοχή, κύρ λοχαγέ. Τό νου σου ! Ό στρατηγός έχει διακαπέντε και σεις δέκα. Πρέπει νά τελειώσασ την παρτίδα, με την άναλογία αυτή, γιατί έτσι θά εστετε πιο ούγουρος πώς θά προβιβασθήτε, παρ όν εστε έξο, μάχημος, με τους άλλους τους χαζούς, κάτω από την βορρή και τόν κατακλισμό, μέσα στις λάσπες και τά κρούα, μέσα τόν σκοταδισμό από την όμίχλη όρίζοντα, βρομίζοντας την όφραία σας σπολή, μαυρίζοντας τά χουσι γαλόνια και κομπιά σας, και περιμένοντας διαταγές που δέν έρχονται άκόμα !...

Είνε μία παρτίδα αληθινή, ένδιαφορησι-ή μπιλλιες τρέχουν άπάνω στην κρούση-επαρτία, καινούργιες, γυαλιστές... Η τόχη άνάβει. Σαφηνά μία φλόγα άστράφτει και μία βρονητή άκούεται.Τά τζάμια της αίθούσης τρίλουν. Όλοι άναπιδν και κοιτάζονται άνήσυχου. Μόνον ό στρατηγός δέν βλέπει, δέν άκούει τίποτε : γυμμένος στό μπιλιάρδο, προσκαθεί νά κίχη μία καρμπόλα έκταχτή !

Όλλά νά, νέα άστραπή, κι' έπειτα άλλη, και' άλλη, και' άλλη. Η κανονίες πέφτουν, με καταληκτική ταχύτητα.— Οι ύπασισάται τρέχουν στό παράρθηρα.

— Θά έπεσέθσαν οι Πρωσάτοι.

— Ε! Καλά, λοιπόν, ως έπιτεθούν ! Λέει ό στρατηγός... έμπρός ή σειρά σας νά κείτετε, λοχαγέ...

Ό έπιτελάρχης άνατριχέει από θαυμασμό. Κι' ό στρατηγός μένει πάντοτε άτάραχος... Έν τώ μεταξύ ό θόρυβος διπλασιάζεται.— Στους νταγμούς τών τηλεβόλων άνακατεύεται ό ξεροδός τών μυδροβόλων κρούτος και κάτι σάν βροντοδές κατακλύσιμα, τά πυρά τών ούλαμύων. Μιά κοκκινίλα σηκώνεται σιγά-σιγά στις άκρες τών λεμιώνων και προχρηζει κατά τό δάσος. Τά παγώνια, οι φαισάνοι τρούμάνου και φωνάζουν, τά άρβυλά άόγια, που μυρίζονται πυρτίδα, χλιμνιρούνης εις τους σταύλους. Τό στραταρχείο άρχίζει νά σμυγνιεται. Διαγγελλεις άπάνω στους διαγγελλεις φράνονυ και ζητρούν τόν στρατηγό. Από τόν δρόμο άχίνζονται τά άλογά τους.

— Ό στρατηγός ! Πού είνε ό στρατηγός ;

Ό στρατηγός είνε άπροσπελάτος.— Όταν σής λέγαμε ότι ό κόσμος νά χαλάση, δέν άφηνει την παρτίδα του !

— Η σειρά σας, λοχαγέ...

Όλλά ό λοχαγός άρχίζει νά γίνεται και λίγο άπερίσκεπτος.Αυτό θά πη νά είν' κανέννας νέος ! λημονάει που βρισκεται και με ποιον κείτε και τραβιά καρμπόλες, άπάνω με καρμπόλες, που νοστινεί νά κερδίση την παρτίδα. Ό στρατηγός έγαίνεν έξο φρενον. Η εκπληξής και ό θμός του, άνάβαν τό πρόσωπο του. Την στιγμή εκεινη ένα άλογο χτυπιεται και πέφτει, με άνοιγμένη την κοιλία, εις την αιθή. Ένας άξιοματιώδες γεμάτος αίματα και λάσπες, σπράχνει την φρουρά της πόρτας και μία ένα ηψίθιμα,περνάει τό άνάβαθρο :

— Στρατηγέ !... Στρατηγέ !... Όχι, θεέ μου, πώς τόν ύποδέχθηκα. Καταφουσκωμένος από τό θυμό, σάν κόκορος, άναμμένος, άγριος, έβήγχε από παράρθηρο με την στέκαν του μπιλλιάρδου εις τό χέρι.

— Τι τρέχει ;... Τι είναι !... Δέν υπάρχουν σκιοποι αίτη πόρτα ;

— Άλλά, στρατηγέ...

— Πολύ καλά... Άμέσως... Νά περιμένουν τάς διαταγές μου, που νά πάρη ό διάβολος !... Και τό παράρθηρο κλείεται με βρόντο.

Νά περιμένουν τάς διαταγές του !

Μά άπό κάνουν οι φραχοί στρατιώτες τόση όρα ! Ό άνεμος τους φέρνει κατάρματα τη παγόμενη τη βορρή με τους άναμμένους μύδρους.— Τάγματα όλόκληρα καταστέρφησαν, ένθ άλλα

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ
ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ!
ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ
 Θά κυκλοφορήση εις μονόδραμα δεκαεξασέλιδα καθημερινά φυλλάδια
Ο "ΚΑΠΕΤΑΝ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ,
 Τό πλέον περιεργον, τό πλέον περιπετειώδες και αίσθηματικόν μυθιστόρημα που έκκυλορόρησέ ποτε. Έργον άπάνταστου πλούχης και δράσεως, τό οποίον εύθύς έξ άρχής μινε τό άδιάπτωτον ένδιαφέρον του άναγνώστου. Εις τάς σελίδας του παρελαύνουν δροταές άγνοι, μίση μυστηριώδη, έγκλήματα φρικτά, πόλεμοι, τρομαρά μυστικά, κλπ.
 = KAMETE MONON OIΓHN YΠOΜONH =

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

‘Η έκθεσις τῆς ἀδελφῆς του.— Οἱ Βρυκολάκες.— Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ δεκαετοῦς Ἑρρίκου.— Ἡ κατάπληξις τοῦ διδασκάλου.— Τὸ αὐτογράφων τῆς ἐκθέσεως.

‘Αφορμὴ τοῦ πρώτου φιλολογικοῦ θριάμβου τοῦ Ἑρρίκου Χάινε ὑπῆρξε ἡ ἀδελφὴ του Καρλόττα.

Κάποτε εἰς τὸ Σχολεῖον εἶχαν δοθεῖ θέμα στὴν τάξιν τῆς γιὰ νὰ γράψουν μὴν ἔκθεσιν ἀλλὰ ἡ Καρλόττα ποῦ δὲν εἶχε τὸ νοῦ τῆς σὲ μάθημα καλὰ καλὰ δὲν θυμῶτανε οὔτε τὸ θέμα τῆς ἐκθέσεως. ‘Ο διδάσκαλος τοὺς τὸ εἶχε ἀναπύσει λεπτομερῶς, ἀλλ’ ἡ μικροῦλα Καρλόττα ἀδίκως ἔσπαζε τὸ κεφάλι τῆς, δὲν ποροῦσαν νὰ θυμηθῇ οὔτε μὰ λέξιν.

‘Ο Ἑρρίκος δταν τὴν εἶδε ἔτσι συλλογισμένη καὶ μελαγχολικῆ, τὴν ἐρώτησε σχετικῶς κ’ ἐκείνῃ τοῦ ἐξήγησε τὸ λόγο τῆς μελαγχολίας τῆς.

— Συλλογίσου λίγο, τῆς εἶπε. Τί θέμι εἶχε ἡ ἐκθεσὶ σου !

— Μὰ ποῦ φαίνεται ὅτι μιλῶσαι περὶ βρυκολάκων, ἀπάντησε ἐκείνη.

— Περὶ βρυκολάκων ; ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος. Καλὰ, φτάνει πῆγαινε τώρα νὰ παῖξεις μὴ ἀρῆσαι μὸ μόνο.

‘Ο Ἑρρίκος κλείστικνε σὸν δωμάτιό του καὶ μετὰ μὰ ὦρα ἐβγήκε ἔξω. Ἡ ἔκθεσις εἶταν ἔτοιμη.

Τὴν ἔδωσε στὴν ἀδελφὴν του ποῦ ἀπ’ τὴν χαρὰ τῆς γιὰτι εἶχε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ γράψμὸ τῆς, δὲν τὴν ἐδιάρσα καν.

Τὴν ἄλλῃ μέρῃ ἐπῆνε σὲν σχολεῖο καὶ με θάρρος ἔδωσε στὸν διδάκαλό τῆς τὸ τετράδιό με τὴν ἔκθεσιν ποῦ τῆς εἶχε γράψει ὁ ἀδελφός τῆς. Ἀυτὸς ὅμως, παρὰ τὴ συνήθειά του καὶ πρὸς μεγάλη ἐκπλήξιν τῆς Καρλόττας, ἄμα ἐδιάρσα τὴν ἐκθεσὶ δὲν τῆς τῆς ἔδωσε πίσω.

‘Εκείνῃ εἶχε ἀρχίσει ν’ ἀνησυχῆ γι’ αὐτὸ, δταν ἔξαφνα τὴν φώναξε ὁ διδάσκαλός τῆς :

— Κόρη μου, τῆς εἶπε, ποὺς σοῦ ἔγραψε τὴν ἐκθεσὶ σου ;

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ Καρλόττα με σταθερὰ φωνή.

— Δὲ θὰ σὲ μιλῶσαι, κόρη μου, ξαναεἶπε τὸ διδάσκαλος, ἀλλὰ πῆς μου τὴν ἀλήθειαν, ποὺς σοῦ ἔγραψε τὴν ἐκθεσιν ;

Κοκκινίζοντας ἡ Καρλόττα, γιὰτι εἶχε πῆ ψέμματα, χαμήλωσε τὰ μάτια τῆς καὶ ψιθύρισε :

— ‘Ο ἀδελφός μου.

— Ἡ ἐκθεσὶ αὐτῆ εἶν’ ἀληθινὸ ἀριστοῦργημα ! ἐφώνασε ὁ διδάσκαλος.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ὁλόκληρην τὴν τάξιν :

— Ἀκούσατε ! εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὴν ἐκθεσὶν τοῦ μόλις δεκαετοῦς Ἑρρίκου Χάινε.

‘Ο μέλλων μέγας ποιητὴς εἶχε φαντασθῆ ἕναν βρυκολάκα, ὁ ὁποῖος συναντᾷ ἕνα κοριτσάκι καὶ τὸ πλησιάζει. Μὰ τοῦ λέει τόσο τρομερὰ λόγια, ὥστε τὸ κοριτσάκι φεύγει ἔξω φρονεῖν βγάζοντας κραυγὰς ἀγωνίας. Αἱ φίλες τῆς, ἀκούγοντας τὴς κραυγὰς τῆς, τὴν πλησιάζουν καὶ τὴ στατοῦν τὴ συνέβη. Ἐκείνῃ τοὺς ἐπαναλαμβάνει τὰ τρομερὰ λόγια τοῦ βρυκολάκου τοῦ ὁποῖου ἔβλεπε διαρκῶς τὰ πελάγια τὰ πόδια, τὰ μάτια τοῦ ποῦ πετοῦσαν ἀσταγὰς καὶ τὸ πελάγιον ἀνοικτὸ του στόμα ποῦ εἶναι ἔτοιμο νὰ τὴν καταβροχθίσῃ.

Οἱ μαθητῆραι καὶ ἡ Καρλόττα μαζί τους ἀκούγαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ διδασκάλου τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Ἑρρίκου κ’ ἕνα εἰγὸς τὴς εἶχε καταλάβει ἅλας.

‘Ο διδάσκαλος ἀφοῦ διάβασε τὴν ἐκθεσιν, ἔτρεψε σὲν σπιτὶ τοῦ Χάινε καὶ συνεζήτη τὴν μητέρα του ἡ ὁποία εἶχε γεννηθῆ ἕνα πραγματικῶς μεγαλοφυῆ παιδί. Ἐζήτησε νὰ κρατήσῃ τὸ αὐτοῦγραφο τῆς ἐκθέσεως, ἀλλὰ ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ τὸ ἤθελε κ’ αὐτὴ εἶς ἀνάγκησιν τοῦ πρώτου φιλολογικοῦ ἔργου τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ ἔτσι τὸ κράτησε ἐκείνη.

Τὸ αὐτοῦγραφο αὐτὸ κἄνκε στὴ μεγάλη πυρκαϊά τοῦ Ἀμβούργου, στὴν ὁποία παρ’ ὀλίγον νὰ καί καὶ ἡ μητέρα του Χάινε, ἡ ὁποία περισσότερο ἐθρήνησε τὸ κάψιμο αὐτοῦ τοῦ αὐτογράφου παρὰ τὴν ἀπάλεια τῶσαν κοσμημάτων καὶ ἐπιπλῶν.

μέγαν ἀρχιμολοιχῆ καὶ τὸ ὅπλο «παρὰ πόδας», χωρὶς νὰ ποροῦν νὰ καταλάβουν γιὰτι ἔδρανον ! Τιποτα δὲν κύνουν. Παρῆμνονα διαταγὰς... Καὶ ἔτσι ἐπειθὶ δὲν ἴσχυον ἀνάγκη διαταγῶν γιὰ νὰ πεθύνουν, οἱ ἔνδρος πέφτουν κατὰ ἑκατοντάδας, πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, μέσα στὰ γανιάνια, καὶ ἐμπρός εἰς τὸν σισπηλῶν, τὸν μεγάλον πυργὸν !... Καὶ οἱ κῆδροι πέφτουν, πέφτουν σκίζοντες κορμὰ καὶ ραντίζοντας τὸ χῶμα με αἷμα... Ἐκεῖ ἀπάνω εἰς τὴν αἰθουσα τοῦ μιλλιάρδου ζῆσται γλυκαῖα ἐπικρατεῖ ! ὁ στρατηγὸς ξαναπροχώρησε ἀλλὰ ὁ μικρὸς λοχαγὸς ἀμύνεται σὲν τὸ λοντάρου...
Δέκα ἐπτά ! δέκα ὀκτώ ! Δέκα ἐννέα !...
Μόλις ἔχουν κερρὸ νὰ σημειώσουν. ‘Ο θόρυβος τῆς μάχης πλησιάζει. ‘Ο στρατηγὸς, τώρα, πᾶει μόνον γιὰ μιά. Ἡ ὀρίδες ὅμως τώρα περθασαν σὲν πάγκο !... Μὰ σάξαι ἀπάνω ἀπὸ τὴν δεξιαμῆν... ἕνας κύνος στροβιλλίζων μέσα σὲ ἀσπρα φτερὰ καθημαγμένα...
Εἶνε τὸ τελευταῖον «κ ο !»...
Τώρα σιγὴ ἀπόλυτος... Μονάχῃ τῆς βροχῆς ὁ θόρυβος δέρεται τὴς πρσιανίδες καὶ τὰ δένδρα κἄτω στὸν κατήφορο ἕνα συγκεχυμὸ κῆλιμα ἀκούεται καὶ μέσα στοὺς πλημμυρισμένους δόρυμους κἄτω σὲν «πρόγγυμα» ποιμῶν φεύγοντες... ‘Ο στρατὸς ἐπρόκειν εἰς φυγῆν. ‘Ο στρατηγὸς κέρθους τὴν παρτίδα του. Ἀλφόνς Ντῶντε

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεσι τοῦ κ. Χαρίλ. Ἀντανάνου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

‘Ολο ἔτοστο ἐσκευασθῆ καὶ προτοιμασθῆ μυστικῶς ἀπὸ τὸν ἀντίδικό μου : Δικαστήριον, χωρὶς νὰ ποῦ μὴ ἡ παραμικρὴ ὑποψία. Ἐτοὶ λοιπὸν τὴν προηγούμενῃ μέρῃ τῆς συζήτησης ὁ Κοκ Βαλοσαμῆκος μὲ εἶπε πῶς, ἀφοῦ διαρίσθη αὐτεπάγγελτα ἀπὸ τὸν Πρόεδρο νὰ με ὑπερασπίσῃ, θὰ ἐπιθυμοῦσαι νὰ κουβεντιάσῃ μαζί μου γιὰ τὴν ὑπερασπίσιν αὐτῆ. Τοῦ ἀποκρίθηκα πῶς τὸν εὐχαριστῶ, ἐσκόπευα ὅμως νὰ ὑπερασπισθῶ μόνος μου. Ἐπέμεινε ὅμως, παρακαλῶντας νὰ τοῦ δώσω μερικὴς πληροφορίας καὶ τοῦ ἔστειλα νὰ διαβρῆ τὴν ὑπερασπίσιν, ποῦ εἶχα σκοπὸ νὰ παρουσιάσω στὸς ἐνόχους. Τὸ ἔκαμα ὅμως γιὰ νὰ ικανοποιήσω μόνον τὴν περιεργειά του.

Τὴν ἀγριανῆ, μέρῃ τῆς συνεδρίασης τοῦ Δικαστηρίου, ἡ αἰθουσα ἦταν γεμῆστη ἀπὸ ἀνθρώπους ἄπ’ ἅλας τῆς τάξεως.

Ἐπᾶσα μ’ εὐχαρίστησεν τὴ θέσιν μου σὲν ἐδάδιὸ τῶν κατηγορουμένων καὶ ὕστερ ἀπὸ λίγο ὁ Εἰσαγγελέας ἔβγαλε ἐναντίου μου ἕνα μακρὸ Καταλινιτικὸ, διαφορητικὸ ὅμως ἀπὸ κείνους τοῦ Κικέριανου, γιὰτι ὁ δικός του ἦταν πρόστιχος μ’ ἀξιοπεφθόντος. Οἱ περὶ κοινὴς βρισιὰς, οἱ περὶ χυδαίης ἀιχρολογίας ἀποτελοῦσαν τὴν ἀγρόρησίν του, σὲν δίστασιν τῆς ὁποίας ἔπαιξε μ’ ἕνα κομπολόγι, τοῦ ὁποῖο ἡ ἐπίδειξις διασεβάσῃ ταυτόχρονα τὸ ἀκρασθηρὸ. Καὶ τὸ Δικαστήριον στεκόταν σ’ αὐτὴν τὴν ἀναξιοπρέπειαν μὲ μὴν δλοφάνερην εὐχαρίστησιν.

Δὲν ἀνησυχούσαι γιὰ τὸ πρόσωπό μου, μ’ ἐνδιάρσα λιγώτερο αὐτὸ τὸ τὴν ὑπερασπίσιν ἕναν ἄρχων μου, γιὰ τὴν ὁποία ἐφύλαγα ἅλας τῆς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου, χωρὶς ν’ ἀνησυχῶ πολὺ γιὰ τὰ ἅλα. Δὲν ἦμουν ἐκεῖ μέσα, παρὰ γιὰ νὰ διαβάσω ἔτοιμη τὴν ὑπερασπίσιν.

Ἦρθε τέλος κ’ ἡ σειρά μου νὰ μιλήσω. ‘Οπως εἶχα δηλώσαι σὲν Δικαστήριον ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἤθελα νὰ χρησιμοποιήσω τὸ δικαίωμα, ποῦ μοῦ εἶδινε ὁ νόμος, νὰ παρουσιάσω ὁ ἴδιος τὴν ὑπερασπίσιν μου. ‘Ο Πρόεδρος θέλησε νὰ φωνῆ πῶς ἐνεργῆ νόμιμα καὶ δὲ μ’ ἐμπόδισε ἄμσας, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀπειθῆσθῆ ἀπειλώντας καὶ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα μου : «Πρόεδρε, εἶπε, στὴς ἐκφράσεις σου. Πρόεδρε νὰ μὴ μεταχειρίζσαι τέσ συνθηθισμένους ὕβριστικὰς φράσεις σου κ.τ.λ. κ.τ.λ.» καὶ ἔξακολούθησε νὰ με προσβάλλῃ μὲ τρόπο προσβλητικώτερο ἄκόμα κ’ ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ Εἰσαγγελέα. Ἐτοὶ ὁ Πρόεδρος προτομίμασε τὸ σχέδιό του νὰ μ’ ἐμποδίσῃ νὰ ὑπερασπισθῶ μόνος μου, κ’ ἔτσι κύνοντας ἐδείχτικνε δημοσίῃ ἀντίδικός μου.

Ἄν ἤθελε μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ μιλήσω ἐλεύθερα, θὰ ἔλεγα : «Κε Πρόεδρε, αὐτὸς ὁ συμβουλευτικὸς ἐπίπληξες, θὰ ταίριαζαν καλύτερα στὸν Κο Εἰσαγγελέα, εἶναι ξαναγάρψες ἀπάνου μου ὅλο τὸ κῆριόν τῆς Πανδώρας (!). Ἀκόμα δὲν ἄνοιξα τὸ στόμα μου καὶ δὲν ξέρεις τὴ φωνῆ μου». Ἡθελα προσθέσαι ἄκόμα : «‘Ο βασιλιάς μου, σὰς ἔστειλε ἐδῶ γιὰ νὰ μὰς δικάζετε, ὄχι νὰ μὰς βρίζετε». Ἄλλὰ μὲ τὴ προδιάθεσιν, ποῦ τοῦ ἔβλεπα, ἀπὸ θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ μοῦ στοιχίσῃ τοὺλάχιστο δὺς χρόνια φυλακῆ, ἐκτὸς ποῦ θὰ τοῦ εἶδινε τὴν πρόφραση νὰ μοῦ στερηθῆ ἄμσως τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτὸ μου μόνος μου.

Ἐσιώπησα λοιπὸν. Δὲν εἶπα λέξιν. Δὲν ἀποκρίθηκα καθόλου στὴς ἀδικαιολόγητες αὐτὴς ἀπειλὰς, στὴς χωρὶς αἰτία βρισιὰς τοῦ Προέδρου, ποῦ εἶχαν τὸ ὄφος Δ ε ν τ ῆ ρ α ε σ Π ρ ὀ ῥ ἄ ε ρ ε σ (atto second), ἔπειτ’ ἀπὸ κείνῃ τοῦ Εἰσαγγελέα. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ πλανηθῶ : ἡ μου ν’ ἀνάμεσά σου ἔχ ὄ ρ ο σ !, κ’ ἔ μ ἄ ν τ ε να κα κ ἄ ἀποτελεσματα γιὰ τὴν ὀ π ὀ θ ε σ ἡ μου.

Πράγματι, δταν, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ διάβασμα τῆς ὑπερασπίσεως μου, ἐδίπλασα πῶς δὲν εἶχα σκοπὸ ν’ ἀπαντήσῃ στὴς βρισιὰς τοῦ Κοῦ Εἰσαγγελέα, ἐθεωρήθηκα, μ’ αὐτὴ μόνῃ τὴ δῆλωσι, πῶς εἶχα διαρκῶς ἐγκλίμα. Ἐγκλίμα, ποῦ ὁ Κοκ Πρόεδρος τοῦ χαρακτήρησε ἔλλ ε ι ψ η σ ε β α σ μ ο ὁ σ τ οῦς δικαστῆς, χωρὶς αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Εἰσαγγελέας νὰ παραπονεθῆ γιὰ τὴν ὑποτιθέμενῃ προσβολῆ. Ἀπαλοῦσαι νὰ με καταδικασθῆ μὲ φυλάκισιν γι’ αὐτὴ τὴν αἰτία καὶ νὰ μοῦ στέρησῃ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῶ μόνος μου.

Ἐποχρωσθῆκα λοιπὸν, χάριν τῆς ἰδίας τῆς ὑπερασπίσεως μου, νὰ ξεπεράσω τὸ ἐμπόδιο, ποῦ μοῦ ἔρχικνε μπροστά μου, νὰ ζητήσω συγγνώμῃ ἀπὸ κείνον ποῦ δὲ μοῦ ἔχρησθε, καὶ νὰ μιλαζώμαι ἔτσι τὴν προσποιημένη ὀργῇ τοῦ Προέδρου. Ἐβλεπα ὅμως καθέναν ποῖα πῶς δὲ βρισκόμουνα μπροστά σὲν Δικαστήριον ἀμφοδῆριτο.

Ἄρχισα λοιπὸν νὰ διαβάω τὴν συνηγορία μου. Ἄλλὰ, καθὼς εἶπα, ἡ ἀδεα δὲν ἦταν παρὰ φαινομενικῆ κ’ ἀπατηλῆ. Εἶχαν ἤδη λάβει μέτρα, κ’ ἔπρεπε μ’ ὀποιαδήποτε πρόφραση, δὲν ἐνδιάρσα πᾶ, νὰ με σταματήσουν ἀπὸ τὴν ἀρχή : ὁ αὐτεπάγγελτος διαρισμὸς δικηγόρος ἀπὸ τὴν προηγούμενῃ μέρῃ, θὰ λάβωναι τότες τὸ λόγο καὶ θ’ ἀπάγγελε τὴ συνηγορία, ποῦ μοῦ ἐπίβληται (Ἀκολουθεῖ)

Σημ. Μαρ. (1) ‘Ο Δίας εἶχε δώσει δωρὸ στὴν Πανδώρα ἕνα κῆριόν καὶ κἀμῆμῃνα μέσα ὅλα τὰ κακά. Μὰ μέσα ὅμως ἄνοιξε τὸ κῆριόν καὶ χεθῆσαν ἀπάνου στοὺς ἀνθρώπους ὅλα τὰ κακά καὶ μόνον σὲν βάθος τοῦ κῆριου ἦμῃνα ἡ Ἐπιθεῖα.